

Sygn. akt: II AKa 385/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Mirosław Ziaja (spr.)
Sędziowie	SSA Marek Charuza SSA Iwona Hyla
Protokolant	Damian Krzywda

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Katowicach Andrzeja Kuklisa

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2020 r. sprawy

wnioskodawczyni E. K. córki T. i M., urodzonej (...)
w P.,

o odszkodowanie i zadośćuczynienie

na skutek apelacji pełnomocnika wnioskodawczyni i pełnomocnika Skarbu Państwa
– Prezesa Sądu Okręgowego w Katowicach

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 17 sierpnia 2020 roku,

sygn. akt XXI Ko 4/20

- zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1. w ten sposób, że obniża kwotę zasądzzonego odszkodowania do 41.269,10 zł (czterdzieści jeden tysięcy dwieście sześćdziesiąt dziewięć złotych i dziesięć groszy) oraz podwyższa kwotę zadośćuczynienia za doznaną krzywdę do 84.000 zł (osiemdziesiąt cztery tysiące złotych);
- w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
- zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Katowicach) na rzecz wnioskodawczyni E. K. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z wyboru przez adwokata w postępowaniu odwoławczym;
- kosztami sądowymi postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

SSA Iwona Hyla SSA Mirosław Ziaja SSA Marek Charuza

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 385/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	o	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z 17 listopada 2020r. sygn. akt XXI Ko 4/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny – pełnomocnik wnioskodawczyni, pełnomocnik Skarbu Państwa – Prezes Sądu Okręgowego w Katowicach

1.3. Granice zaskarżenia

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. *Wnioski*

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. *Ustalenie faktów*

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>I Pełnomocnik wnioskodawczynie (w części oddalającej wniosek oraz w zakresie nieuwzględnienia roszczenia co do odsetek od dnia uchylenia ... środka zapobiegawczego)</p> <p>1. naruszenia przepisów postępowania ... a to,</p> <p>a. art. 7 kpk, art. 410 kpk w zw. z art. 167 kpk poprzez pominięcie w ocenie dowodów zeznań wnioskodawczynie w zakresie w jakim wskazała ona, iż ...</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

utraciła możliwości podjęcia pracy z uwagi na zwolnienie dyscyplinarne, w okresie zatrudnienia uzyskiwała dochód na poziomie 2600 zł brutto, nie miała szansy odwołania od zwolnienia dyscyplinarnego, po powrocie z zakładu karnego wnioskodawczyni przez 7 lat nie była w stanie podjąć pracy na zbliżonych warunkach jak w kopalni (...), a dodatkowo wobec dokonania oceny dowodów w sposób dowolny przez nie nadanie im właściwego znaczenia co do rozmiaru krzywdy ... oraz pominięcia w ocenie rzeczzonego dowodu wyartykułowanych tam okoliczności...

b. art. 193 kpk wobec zaniechania dopuszczenia dowodu z opinii:

- biegłego z zakresu rachunkowości na okoliczność wyliczenia utraconych przez E. K. zarobków w okresie zatrzymania, tymczasowego aresztowania oraz w dalszym okresie pozostawania bez zatrudnienia ..., a ponadto utraconych świadczeń emerytalnych, w sytuacji gdy rozstrzygnięcie sprawy wymagało wiadomości specjalnych...
- biegłego z zakresu psychologii i psychiatrii dla wykazania faktu dużej intensywności cierpień psychicznych wnioskodawczyni związanych z faktem pozbawienia wolności, utratą pracy oraz problemami ...

2. błąd w ustaleniach faktycznych ... polegających na:

a. przyjęciu z jednej strony ... iż roszczenie wnioskodawczyni zasługuje na uwzględnienie, podniesione przez nią twierdzenia w zakresie stanu faktycznego znajdują

potwierdzenie..., przy jednoczesnym przyjęciu, iż kwota zadośćuczynienia adekwatna do rozmiaru krzywd ... w realiach niniejszej sprawy nie może być wyższa niż kwota 56 000 zł;

b. ustaleniu, iż wysokość należnego wnioskodawczyni odszkodowania stanowi kwota 47.983,20 zł, co było konsekwencją pominięcia dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości, pominięcia rzeczywistego okresu niezawinionego pozostawania bez pracy, przyjęcia iż szkodę stanowi jedynie wartość wynagrodzenia netto bez uwzględnienia ..., a także zaniechanie wyliczenia utraconego zarobku po opuszczeniu zakładu karnego, wyliczenia utraconego świadczenia emerytalnego mimo, iż powyższe stanowią szkodę, która pozostanie w ścisłym związku przyczynowo-skutkowym z niesłusznym tymczasowym aresztowaniem.

II Pełnomocnik Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Okręgowego w Katowicach (w części w jakiej zasądzono na rzecz wnioskodawczyni kwotę ponad 27.574,36 zł tytułem odszkodowania).

1. naruszenie przepisów postępowania ..., a to:

a. art. 7 kpk ... przez dowolne i bezpodstawne uznanie że kwota 47.983,20 zł zasądzona tytułem odszkodowania ustalona na podstawie tylko i wyłącznie pisma z Urzędu Skarbowego w T. jest kwotą najbardziej zbliżona do rzeczywistej szkody poniesionej przez wnioskodawczynię, podczas gdy szkoda ta oscylowała na dużo niższym poziomie oraz powinna zostać ustalona na podstawie opinii biegłych z zakresu rachunkowości,

	<p>któryto dowód sąd niezasadnie oddalił;</p> <p>b. art. 190§1 kpk poprzez oddalenie wniosku ... o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości w zakresie utraconego wynagrodzenia za okres tymczasowego aresztowania (przychylenie się do wniosku prokuratora oraz w części pełnomocnika wnioskodawczynie) ... podczas gdy taki dowód byłby niezbędny do ustalenia faktycznie poniesionej przez wnioskodawczynię szkody, która w przedmiotowej sprawie została tylko oszacowana i to na błędnym poziomie.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Jakkolwiek apelacja pełnomocnika Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Okręgowego w Katowicach (zwanego dalej pełnomocnikiem SO) nie zasługiwała na uwzględnienie w zakresie w jakim zarzucała naruszenie przez sąd meriti wyartykułowanych przepisów postępowania, to jednak finalnie skutkowało uznaniem, że kwota zasądzona na rzecz wnioskodawczynie tytułem odszkodowania była wygórowana w realiach dowodowych niniejszej sprawy, co wymagało odpowiedniej korekty (obniżenia) w sposób przedstawiony niżej.</p> <p>Z kolei apelację wniesioną przez pełnomocnika wnioskodawczynie uznać należało za zasadną jedynie w części w jakiej kontestowała ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego co do wysokości zasądzonego zadośćuczynienia za</p>		

doznaną krzywdę E. K. wynikającą z niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania, a w pozostałej części zarzucającej tak naruszenie konkretnych przepisów prawa procesowego, związanych z postępowaniem dowodowym, jak i ustalenia faktyczne w zakresie wysokości ustalonego odszkodowania, wniesiony środek odwoławczy uznać należało za bezzasadny.

Na wstępie należy zaznaczyć, że roszczenie wnioskodawczynie, w części dotyczącej odszkodowania, jak i zadośćuczynienia, związane z ustalonym i szeroko omówionym przez sąd a quo niewątpliwie niesłusznym tymczasowym aresztowaniem, jest niekwestionowane przez strony i nie wymaga zatem ponownego omówienia.

Wskazać też trzeba i to, że pełnomocnik wnioskodawczynie domagając się zasądzenia odsetek od daty uchylenia wobec wnioskodawczynie tymczasowego aresztowania, nie przedstawił szerzej analizy lansowanego przez siebie poglądu, który odbiega od utrwalonego w judykaturze tak Sądu Najwyższego, jak i sądów powszechnych, a opartego chociażby na uchwale 7 sędziów SN z 28.10.1993r. I KZP 21/93 – OSNKW 1993/11-12/67, akcentującego, że dopiero prawomocne orzeczenie Sądu określające wysokość zasądzzonego odszkodowania i zadośćuczynienia w postępowaniu opartym na Rozdziale 58 kpk tworzy zobowiązanie Skarbu Państwa do zapłaty, a tym samym określa datę wymagalności roszczenia. Tym samym dopiero od daty prawomocnego orzeczenia w omawianym przedmiocie

opóźnienie z zapłatą należności przez Skarb Państwa skutkuje zapłatą naliczonych odsetek ustawowych. Nie znajdując zatem podstaw do weryfikowania tak wyrażonego stanowiska prawnego, Sąd Apelacyjny jednocześnie nie uwzględnił zarzutu skarżącego w tej części.

Wbrew twierdzeniom pełnomocnika wnioskodawczyni brak jest racjonalnych powodów aby kontestować ten fragment ustaleń faktycznych przyjętych przez sąd I instancji który sprzeciwia się przyjęciu, że E. K. przez okres 7 lat po zakończeniu tymczasowego aresztowania z uwagi na zwolnienie dyscyplinarne z KWK (...) z tym związane, nie była w stanie znaleźć zatrudnienia na warunkach zbliżonych do zatrudnienia na kopalni. Trafnie Sąd Okręgowy uznał, że wnioskodawczyni była zdolna do pracy, nie miała przeciwwskazań medycznych do podjęcia zatrudnienia przyczynowo powiązanych z bezprawnym pozbawieniem jej wolności (uległa wypadkowi przy pracy (uraz głowy w 1999r.), a więc przed tymczasowym aresztowaniem), posiadała wykształcenie zawodowe i przed tymczasowym aresztowaniem wykonywała pracę płuczkarza i wagowej, co wiązało się z realizacją nieskomplikowanych czynności.

Sama wskazała w dowodzie z jej przesłuchania w charakterze strony, że po opuszczeniu Aresztu nie podjęła pracy, bo nie była w stanie, jak twierdziła jednak, „w zasadzie pracy zaczęła szukać dopiero po 8 latach”.

Zasadnie zatem można wyprowadzić wniosek, bez potrzeby odwoływania się do wiadomości specjalnych

biegłych z zakresu psychiatrii, czy też psychologii, bądź rachunkowości – jak chce tego pełnomocnik – , że brak jest podstaw do przyjęcia iż niemożność zatrudnienia E. K. przez kolejne 7 lat od uchylecia tymczasowego aresztowania związany był adekwatnie przyczynowo z jej bezprawnym pozbawieniem wolności i powiązany z tym dyscyplinarnym zwolnieniem z pracy.

Przeciwnie twierdzenia pełnomocnika wnioskodawczyni są arbitralne i nie poparte żadnym racjonalnym dowodem. Za trafne tym samym uznać należy zapatrywanie wyrażone przez Sąd Okręgowy odnoszące się do powodów leżących po stronie wnioskodawczyni w skutecznym znalezieniu odpowiedniego zatrudnienia po opuszczeniu Aresztu Śledczego, tym bardziej, że nie posiadała ona specjalistycznego wykształcenia, utrudniającego znalezienie pracy, była pracownikiem fizycznym i takie też czynności wykonuje do chwili obecnej od 2008r. będąc zatrudniona jako pracownik magazynowy.

Prawidłowo tym samym sad meritii wspomnianego okresu czasu nie uznał za podstawę dalszego określenia wysokości odszkodowania z tytułu utraconego wynagrodzenia.

Wbrew wywodom natomiast pełnomocnika SO, zgodnie z logiką i doświadczeniem życiowym, sąd I instancji uznał za niezbędny i wystarczający okres do znalezienia przez E. K. nowego zatrudnienia, czas trzech miesięcy po opuszczeniu aresztu,

jeśli uwzględnić jej przeżycia związane z pozbawieniem wolności oraz realia rynku pracy, który trafnie stanowił jeden z czynników generowania wysokości szkody z tytułu utraty wynagrodzenia. Sąd ad quem zatem zgodził się z logiką wywodów Sądu Okręgowego wskazującą na to, że okres trzech miesięcy po opuszczeniu przez wnioskodawczynię Aresztu Śledczego, niezbędny i wystarczający do znalezienia pracy zarobkowej, powiązany był przyczynowo ze szkodą z tytułu utraconych zarobków, pozwalających na powiększenie wysokości zasądzonego odszkodowania z tego tytułu.

Nie sposób natomiast było zgodzić się tak z pełnomocnikiem SO, jak i pełnomocnikiem wnioskodawczyni, którzy (wprawdzie z różnej perspektywy) domagali się powołania biegłego z zakresu rachunkowości dla ustalenia wysokości szkody E. K. z tytułu utraconych zarobków przyczynowo związanych z bezprawnym pozbawieniem jej wolności.

Wbrew wywodom obu skarżących sąd odwoławczy w całości podzielił założenia dowodowe sądu a quo podkreślające brak podstaw do powołania w omawianym przedmiocie opinii biegłego z zakresu rachunkowości. Trafnie Sąd Okręgowy uznał, że opinia taka nie jest niezbędna i nie wymaga wiedzy specjalistycznej biegłego dla wyliczenia – w oparciu o przesłanki określone w przepisach art. 322 kpc – utraconego wynagrodzenia wnioskodawczyni za okres tymczasowego aresztowania.

Jak się wydaje pełnomocnik SO popada w tym zakresie w

sprzeczność logiczną, bowiem z jednej strony w zarzutach apelacji utrzymuje, że w omawianym zakresie wspomniana opinia jest niezbędna dla ustalenia wysokości szkody, a z drugiej (za czym przemawiają wywody apelacji i wniosek) pozwala przyjąć, że wiadomości specjalne biegłego z zakresu rachunkowości nie są konieczne, skoro sam skarżący bez trudu, aczkolwiek subiektywnie błędnie, oblicza kwotę odszkodowania, która winna być przedmiotem orzeczenia.

Zaznaczyć trzeba, że Sąd Apelacyjny nie podziela zapatrywania, iż szkoda z tytułu utraconego wynagrodzenia winna być ustalona za każdy dzień nieobecności w pracy związany z bezprawnym pozbawieniem wolności.

Trudno powyższe sprowadzać do dni roboczych, a nie miesięcznego, czy też rocznego wynagrodzenia brutto osoby uprawnionej, jeśli przyjąć, że wynagrodzenie wypłacane było i zasadniczo jest w skali miesięcznej, (które być też może odpowiednio powiększone o składniki wynagrodzenia - jak tu - z tytułu tzw. 14-tki, czy dodatkowej wypłaty z okazji Dnia Górnika), a nie dziennej i takie właśnie wynagrodzenie pozwala porównać je do ówczesnego przeciętnego wynagrodzenia rocznego lub miesięcznego, celem określenia wskaźnika rewaloryzacyjnego i odniesienie tego do aktualnego wynagrodzenia miesięcznego w sferze przedsiębiorstw, wynik którego pomniejszyć należy o niekontrowersyjny dla stron, chociaż niewątpliwie przybliżony wskaźnik kosztów miesięcznego utrzymania wnioskodawcy pozwalający, w sytuacji gdy

precyzyjne ustalenie szkody jest nader utrudnione, zasądzenie przez sąd odpowiedniej sumy, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy, w oparciu o trafnie wyeksponowaną przez sąd meriti metodę dyferencyjną.

O ile zatem Sąd Apelacyjny w całości podzielił zaprezentowany przez Sąd Okręgowy sposób i metodę obliczenia w konkretnym wypadku wysokości zasądzonego na rzecz E. K. odszkodowania z tytułu utraconego wynagrodzenia, o tyle skorygował jedynie jego wysokość ustalając, że wnioskodawczyni mogła miesięcznie zaoszczędzić ok 60% wynagrodzenia co wprost wynikało z jej depozycji procesowych – a nie jak przyjęto w postępowaniu merytorycznym 75%, a nadto przy uwzględnieniu aktualnego przeciętnego wynagrodzenia za pracę w sferze przedsiębiorstw w dacie orzekania sądu odwoławczego, które za październik 2020r. wynosiło 5.458,88 zł.

To wszystko wprawdzie skutkowało obniżeniem omawianej kwoty odszkodowania, czyniąc częściowo zadość wnioskowi pełnomocnika SO, niemniej żadną zmianę nieuprawnioną był jego twierdzenie o bezpodstawności tak określonego odszkodowania tylko dlatego, że kwota ta wymagała nieznacznego skorygowania.

Konkretyzując powyższe założenia stwierdzić należy że jak wynika z dowodu przesłuchania wnioskodawczyni w charakterze strony, podała ona niekontrowersyjnie dla pozostałych stron, że z kwoty 1800 zł zarobionych miesięcznie mogła ona

odłożyć 1000 zł, co niewątpliwie stanowi 60% tego wynagrodzenia.

Mając w polu widzenia wynagrodzenie wnioskodawczynie za cały rok 2000 trafnie udokumentowane brutto na kwotę 29.155,88 zł (miesięczna pensja, dodatki za węgiel oraz tzw. 13 i 14 wynagrodzenie) i porównując to do przeciętnego wynagrodzenia rocznego (miesięcznego) za okres poprzedzający tymczasowe aresztowanie wnioskodawczynie (w 2000r. – 23.085,72 zł, w 2001r. – 24.742,20zł) można logicznie ustalić, że E. K. zarabiała 1,26% przeciętnego wynagrodzenia. Z kolei powyższy wskaźnik rewaloryzacyjny należało porównać z aktualnym przeciętnym wynagrodzeniem w sterze przedsiębiorstw co dawało kwotę 6878,18 zł (5458,88 zł x 1,26).

Tak ustalone wynagrodzenie wnioskodawczynie po rewaloryzacji w dacie orzekania przez sąd odwoławczy należało z kolei odnieść do wartości, które wnioskodawczynie byłaby w stanie zaoszczędzić miesięcznie, co stanowiło 4126,90 zł (6878,18 zł x 0,6). Jeśli następnie pomnożyć tę samą przez okres 7 miesięcy tymczasowego aresztowania to daje to kwotę (przy zastosowaniu metody dyferencyjnej) 28.888,40 zł, a ta powiększona o kolejne 3 miesiące pozwalające znaleźć pracę i zminimalizować stratę stanowiła sumę 41.269,10 zł (3 x 4126,9 = 12.380,70 zł + 28,888,40 zł).

Dlatego też w ocenie sądu ad quem taką właśnie szkodę poniosła wnioskodawczynie z tytułu utraconego wynagrodzenia związanego z niewątpliwie niesłusznym tymczasowym aresztowaniem w 2001r.

Powyższe pozwalało na obniżenie zasądzonego na rzecz E. K. przez sąd meriti odszkodowania i częściową aprobatę dla stanowiska wyrażonego w apelacji przez pełnomocnika SO.

Z kolei odnosząc się do poglądu wyrażonego przez pełnomocnika wnioskodawczyni, postulującego powiększenie kwoty odszkodowania dodatkowo o „utraczone przez wnioskodawczynię świadczenia emerytalne”, nie sposób zgodzić się z takim stanowiskiem mając w polu widzenia, iż jest ona w dalszym ciągu osobą czynną zawodowo. Prawdłowo zatem Sąd Okręgowy przyjął, że skoro E. K. nie nabyła świadczeń emerytalnych nie można zasadnie aktualnie przyjąć, że cokolwiek z tego tytułu utraciła. O nieodprowadzaniu składek na ubezpieczenie (za okres aresztowania) można by mówić w aspekcie umniejszonej emerytury dopiero w sytuacji osiągnięcia przez wnioskodawczynię wieku emerytalnego (poz. Wyrok SA w Gdańsku z 27.04.2016r. II AKa 58/16).

Co się tyczy stanowiska wyrażonego przez pełnomocnika wnioskodawczyni odnoszącego się do wysokości zasądzonego na rzecz E. K. zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, to niewątpliwie częściowo należało się z nim zgodzić.

Sąd Okręgowy – wbrew zarzutom skarżącego – ustalił wszystkie okoliczności pozwalające na racjonalne sprecyzowanie wysokości krzywdy wnioskodawczyni związane z bezprawnym pozbawieniem jej wolności (m.in. uprzednią niekaralność, wydzwięk środowiskowy stosowanego izolacyjnego środka

zapobiegawczego, jego stosunkowo długi okres, sytuację rodzinną, rozstanie z trójką dzieci oraz mężem, warunki pobytu w areszcie, w tym też osadzenie w celach wieloosobowych, kłopoty z racjonalnym leczeniem po wcześniej doznanym urazie głowy, czy też skutki w psychice wnioskodawczynie po zakończeniu izolacji), co nie wymagało wzbogacenia materiału dowodowego o postulowane opinie psychologiczną, czy też psychiatryczną, aczkolwiek – w ocenie sądu II instancji – nie nadał im należytego znaczenia przy ukształtowaniu wysokości kwoty zadośćuczynienia z tego tytułu. Tym samym – wprawdzie kwota zasądzzonego zadośćuczynienia nie była subminimalna, jednak nie stanowiła kwoty odpowiedniej w rozumieniu nadanym przez przepis art. 445§1 kc, co wymagało odwoławczej korekty. W ocenie Sądu Apelacyjnego kwotę zadośćuczynienia w konkretnym wypadku należało podnieść o 50%, co częściowo respektuje stanowisko odwoławcze pełnomocnika wnioskodawczynie, czyniąc dalsze jego wnioski w zakresie zadośćuczynienia za nadmierne i wygórowane.

Pamiętać należy, że tak odszkodowanie, jak i zadośćuczynienie orzekane w trybie wynikającym z Rozdziału 58 kpk łączyć należy przyczynowo z niewątpliwie niesłusznym tymczasowym aresztowaniem, a nie długością postępowania karnego, toczącego się w sprawie oczywiście nadmiernie (18 lat). Nadto też pamiętać należy, że wnioskodawczynie będąc pozbawiona wolności nie doznała przemocy fizycznej, nie nastąpiła też utrata jej zdrowia z tego tytułu,

miała dostarczane paczki, nie była szykanowana i z tytułu nagród regulaminowych przedłużono jej widzenia z najbliższymi, co łagodziło skutki izolacji.

Tym samym określona przez sąd odwoławczy kwotę zadośćuczynienia za doznaną krzywdę odpowiadającą faktycznie kwocie 12.000 zł za każdy miesiąc bezprawnego pozbawienia wnioskodawczyni wolności, uznać należało za odpowiednią, żadną miarą nie symboliczną i odpowiadającą też przeciętnemu poziomowi zamożności w kraju.

Zatem orzeczono, jak wyżej.

Wniosek

I Pełnomocnik wnioskodawczyni o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie dalszej kwoty od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawczyni tytułem odszkodowania 204.016,80 zł i tytułem zadośćuczynienia 444.000 zł, łącznie 648 016,80 zł stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą zasądzoną przez Sąd I instancji, a kwotę adekwatną którą wnioskodawczyni wyartykułowała we wniosku

ewentualnie o:

2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez podwyższenie kwoty zadośćuczynienia i odszkodowania według uznania Sądu Apelacyjnego

ewentualnie o:

3. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>II Pełnomocnik Skarbu Państwa o:</p> <p>1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od Skarbu państwa na rzecz wnioskodawczyni kwoty 27.574,36 zł tytułem odszkodowania;</p> <p>ewentualnie o:</p> <p>2. uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej odszkodowania i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Szerzej w pkt 3.1.</p>		

<p>OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	<p>PODLEGAJĄCE</p>
<p>4.1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Wysokość zasądzonego odszkodowania i zadośćuczynienia	
Zwięźle o powodach zmiany	
Częściowo błędne ustalenie odszkodowania i nie nadanie całościowego znaczenia prawidłowo ustalonym przesłankom zadośćuczynienia – szerzej pkt 3.1.1	

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
5.3.1.4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	

1.1.8. <i>Zapłaty prawa i wskazania co do dalszego postępowania</i>		
1.10. <i>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</i>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	Zgodnie z art. 554§4 zd. 2 kpk	
<i>Koszty Procesu</i>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
4	Zgodnie z art. 554§4 zd. 1 kpk

<i>PODPIS</i>
SSA Marek Charuza SSA Mirosław Ziaja SSA Iwona Hyla